

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 18 gld., za četrt leta 8 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 6 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovenski napisi v Ljubljani.

Te dni čitati je bilo v vseh nemških novinah, ki so posebno pri nas skoro izključno v židovskih rokah, mnogo lamentacij o tem, kako se vedno bolj „čehizuje“ glavno mesto Češke, zlata Praga. Mnogi Slovenci, ki so imeli priliko udeležiti se izletov v prestolico severnih naših bratov, videli so lahko na lastne oči, kako energično in kako vstrajno deluje krepki češki narod, da si pridobi vse svoje narodne pravice. In baš naše razmere so tako podobne češkimi, da vse, kar velja za Čeha, velja v manji obliki tudi za nas. Nasprotnik nam je jeden in isti, germanstvo, ki se nam je ujedlo tako globoko v kosti, da se ga le težko ubranjujemo.

Obrnilo se je pač marsikaj na bolje. Odkar smo začeli živeti kot Slovenci, storili smo marsikaj, ali odkrito rečeno, bili smo mnogo preveč popustljivi, nesmo se prijeli preporoda svojega z ono žilavo odločnostjo, kateri se čudimo pri severnih svojih bratih.

Čitali smo, da je mestni zastop Praški sklenil, da odslej bodo napisi ulic in trgov v Pragi izključno češki, mesto dosedanjih češko-nemških. In od tod vik in krik v Izraelu.

Isto tako znano je, da se je baš pred početkom razstave v kraljevem Zagrebu mnogo pisalo o hrvatskih napisih. Tam so javnih prostorov napisi že itak samo hrvatski, bil je torej govor le o zasebnih javnih napisih trgovcev in obrtnikov, ki so deloma imeli še nemške napise. In res se je po dobri agitaciji mnogo doseglo, da se je tudi v tem oziru Zagreb pokazal še bolj kot hrvatska prestolica.

Kako pa je pri nas v tej važni zadevi? Reči moramo, da ne povsem tako, kakor bi moralo biti. Poslednji čas pribajali so nam od raznih strani glasovi o tem važnem uprašanju, katere smo rade volje prijavljali, veseleč se, da se je sprožilo uprašenje, ki je tako eminentne narodne važnosti, da se nam ne zdi odveč, da se bavimo danes z njim na tem mestu.

Kakor da so čutili naši domači Germani, da bode skoro odklenkalo njihovemu gospodstvu, požu-

rili so se zadnja leta svojega vladanja, da so nam z velikimi stroški pribili na mestnih ulic vogale in na javne trge in tudi na vse posamične hiše tablice z nemško-slovenskimi napisi, ki naj bi „aere perennius“ dokazovali, da nemščina ima v glavnem mestu skoro izključno slovenske Kranjske prvo mesto.

Preprečili so tako vsaj za dolgo vrsto let slovensko-nemške, ali samo slovenske napise, dobro vedoč, da iz finančnih vzrokov bode jako težavno preustrojiti te napise, kar se pa bode vendar le moralo zgoditi prej ali slej, ker to zahteva naša narodna čast. Če celo tujci, ki dohajajo z raznimi podjetji k nam, to naznanjajo s slovensko-nemškimi naznanili, pripoznavši tako kateremu jeziku gre prednost, vendar mi sami ne bodemo svojega jezika potiskali na drugo mesto. To je po našem mnenju torej le uprašenje časa in bližnje bodočnosti.

Drugače je z napisi naših trgovcev in obrtnikov. Kakor nam je pokazalo ljudsko štetje, kakor nam kažejo občinske in druge volitve pri vsaki priliki, smemo reči, da je velika večina naših trgovcev in obrtnikov narodna, uneta za napredek slovenstva. A treba je, da to pokaže tudi na viden način, to je, da daje slovenščini tudi pri napisih svojih trgovskih in obrtnih prodajalnic isto odlično mesto, katero jej gre. Začeli so nekateri naši trgovci in obrtniki napravljati izključno slovenske napise, a žalibog, ti so še jako redki, kakor niti število onih ni preveliko, ki imajo slovensko-nemške napise.

Večina pač misli, da je že zadostila svoji narodni dolžnosti, ako pritakne svojemu nemškemu napisu, kakor je bil v navadi v dobi narodnega indiferentizma, še kako slovensko krpico. A v tem oziru smo družega mišljenja o dolžnostih, katere ima vsak zaveden Slovenec do svojega naroda.

Kakor so nam narodni naši odvetniki in notarji s hvalevrednim trudom in mnogimi težavami priborili, da se naš jezik priznava pri sodiščih in uradih, tako imajo baš naši narodni trgovci in obrtniki sveto dolžnost in lepo in hvaležno nalogo, da našemu glavnemu mestu podajo slovensko vnanje lice, iz katerega bode vsakdo lahko razvidel, da smo zares zavedni, da nemamo narodnosti samo na

jeziku, ali pa v srci, nego da jo pri vsaki priliki pokažemo tudi dejanski.

Izrekamo srčno željo, da bi te naše besede padle na rodovitna tla ter da bi se iz krogov naših narodnih trgovcev in obrtnikov našli odločni možje, ki bi to velevažno uprašenje vzeli prav energično v roke in dovedli do ugodnega zvršetka.

Državni zbor.

Na Dunaji dne 8. decembra.

Posl. Povše zahteva, da se vendar že zadajo toli škodljivi hudourniki okoli Kranjske gore, ki leto za letom s svojimi nalivi in ogromnimi šipinami in kamenjem opustošajo okraj. Našteta i posamne številke, ki kažejo natančni položaj in želi nadalje tudi, da se konečno uprava vendar že loti nešteto krat sklenjenega posuševanja barja. Pritožuje se, da gozdarski uradniki niso zmožni slovenščine in osvetljuje nedostatke gozdarskega zakona, ki se bolj briga za log, nego za živinorejo, jedino živilo planinca. Če se mu še paša prepove, odvzame se mu i to poslednje, kar ga varuje pogina. Jednak razglas kakor za sosednjo Štajersko, objavil naj bi se i za Kranjsko, da se pri rabi gozdarskega zakona dostojno uvažujejo gospodarske razmere.

Ko je govornik mej odobravanjem končal, predložil je ministru pravosodja dopis z določili o zapuščinskih, varstvenih in skrbniških zadevah, ki pripadajo območju kolegijalnih sodišč prve stopinje.

Na to se 32. seja ob 4^{1/4} uri popoldne završi in 33. ob 7. uri zvečer prične. Zbornica bila je ob početku večerne seje dobro zasedena, in tuji galerije so bile polne.

Ko je ob otvorjenju seje povzel besedo minister Bacquehem, se je vse zbralo pred njegovim stolom in ga vestno poslušalo. Govornik naznanil je v kratkih besedah, da je uložil pri predsedništvu zbornice sklenjene trgovinske in carinske pogodbe in sicer pogodbo z Nemčijo, s katero je združena tudi pogodba o živinski kugi in o čuvanju iznajdeb, znamk in vzorcev, ter trgovinsko in brogarsko pogodbo z Italijo in Belgijo. Obljubi, da bode predložil v kratkem še trgovinsko pogodbo s Švico in zagotavlja, da so razmere z vzhodnimi de-

LISTEK.

Kneginja Ligojska.

(Odlomek romana M. J. Lermontova, poslov. Vrbanov.)

(Dalje.)

Bil je z vsemi znan, služil nekje, potoval po naročilih in vračajoč se dobival čine, vedno je bil v srednjem društvu in govoril o svojih zvezah z visokimi osobami, hodil za bogatimi nevestami, delal razne načrte, prodajal razne akcije, povsod nabiral naročnike na razne knjige, bil je znan z vsemi pisatelji in časnikarji, pripisoval sebi mnoge brezimne članke v časopisih, izdajal brošure, katerih ni nikdo čital, po svojih besedah bil je preobložen z delom, ali je vendar celo jutro prebil na Nevskem prospektu. Da dokončam opis njegov, moram povedati, da je bil maloruske rodbine, če tudi se je podpisoval Goršenkov namesto Goršenko.

— Kako je, da k meni nikoli ne pridete? — rekel je Branicki.

— Verjemite imam dela čez glavo — odgovoril je Goršenko, — tako moram jutri poročat ministru, potem moram iti v komitet, dela je, da se tema dela; ne veš, kje bi začel. Potem je treba pisati članek za kak list, iti na kosilo h knezu N.,

slednji dan na kak ples, tako danes k grofiji F. Tako žrtujem zimo, po letu se pa zopet zaprem v svoj kabinet in obkrožim s papirji in hodil bodem samo še k starim prijateljem.

Branicki se je nasmehnil, zazvižgal napev iz „Fenelle“ in oddaljil se.

Knez, ki je vedno mislil le na svojo pravdo, je menil, da bi ne bilo napačno, če bi se seznanil s človekom, kateri vse pozna in sam poročča ministrom. Začel je pogovor z njim o politiki, o službi, razložil, da se toži z erarjem za gozd, ki meri 20.000 desetin. Naposled je knez uprašal Goršenka, ne pozna li on uradnika Krasinskega, kateri ima v rokah pravdo njegovo.

— Da, da — odgovoril je Goršenko — poznam ga, ali on ne more ničesar opraviti; obrnite se do ljudij, ki kaj več veljajo. Jaz poznam take stvari, večkrat so mi jih hoteli natveziti, pa vselej sem jih odrinil od sebe.

Tak odgovor je popolnoma zmedel kneza Štefana Štefanoviča. Zdelo se mu je, da stoji pred njim v osebi Goršenkovi ves komitet ministrov.

Da — rekel je — sedaj so te stvari postale strašno težavne.

Pečorin, ki je poslušal razgovor in zvedel od kneza, v katerem departementu je pravda njegova,

obljubil je, da bode poiskal Krasinskega in ga pripeljal h knezu.

Štefan Štefanovič je razveseljen od njegove ljubeznjivosti Pečorinu stisnil roko in ga povabil, da pride vselej k njemu, kadar ne bode imel kaj dela.

Sedmo poglavje.

Drugi dan je Pečorin bil v službi, noč je prebil v službeni sobi, šele opoldne ga je zamenil drugi. Predno se je preoblekel, je minula zopet jedna ura. Ko je prišel v departement, kjer je uradnik Krasinski, povedali so mu, da je ta uradnik nekam šel. Pečorinu dali so njegov naslov in odpravil se je k Obunovemu mostu. Ustavil se je pri vratih ogromne hiše, poklical hišnika in ga uprašal, živi li tukaj činovnik Krasinski. — Blagovolite iti v devetinštrideseto številko, bil je odgovor. — „Ali kje je uhod?“ — „Z dvorišča, gospod.“ — Devetinštrideseta številka in uhod z dvorišča! Teh strašnih besed ne more razumeti človek, kdor ni prebil vsaj polovice življenja v iskanji raznih uradnikov. Devetinštrideseta številka je številka mračna in skrivnostna, podobna številu 666 v Apokalipsisu. Vi greste sprva preko ozkega in ogletega dvorišča po debelem snegu ali pa redkem blatu; visoke piramide drv so ob strani in v ne-

Naj pa gre le za jeden mesec v kako malo gnezdo kot uradnik za 50 gl., 60 gl., 70 gl. mesečne plače, naj si ogleda nižjega uradnika z rodbino, tu bode videl, kaj se pravi živeti in živiti. Gospod Klun argumentira: idite le na deželo in pogledajte tam, kako kmet vse ceno prodaja, in niti prodati ne more. Gotovo je res, da od kmeta v Ribnici ceneje kupiš pridelke, nego če jih mora peljati v Ljubljano. Če pa kmet prodati ne more, krivi so možje à la Klun, ki uradnikom ne privoščijo poboljšanja, da bi mogli kupiti. Sicer pa, gospod kanonik, uradnik na deželi ne more kupiti od kmeta mernika pšenice, jo zadeti na rame in nesti jo v malin, ali pa za malo ceno kupiti od kmeta, kadar je v denarni stiski, voliča, ga postaviti v shrambo in vsak dan jedno ali dve kili odrezati. To ne gre tako, ampak vrši se po prekupcih, in ves lepi dobiček od male cene prime se prekupca. Vi, gospod kanonik, še v svojem življenju hudega poskusili niste, in lahko modrujete z olimpijskih višin — po svoji pameti. Zakaj pa se niste oglasili, ko se je pred par leti dovolila drugemu stanu draginska priklada, stanu, kateri ima boljše in lažje življenje, kateremu ni treba plačevati raznih taks, davkov i. t. d., kar vse zadeva uradnika, sosebo nižjega? Zakaj ste gosp. kanonik molčali, ko je slovenski poslanec dr. Gregorec govoril za poboljšanje slovenskih kanonikatov? Kaj ne, za vse take potrebe davkoplačevalce „z veseljem plačuje davek“; če pa mali uradniček prosi pomoči, takrat so pa državne finance v nevarnosti, in proti državni „Krach“! Saj bi Vi vender morali poznati svetopisemski izrek, da človek ne živi le od kruha, ampak tudi od božje besede. Kaj mislite, da je vzgoja, izobrazba otrok zastoj? Se ve, tanih skrbi Vam ni treba imeti, zato pa takih stvari tudi ne umete. Vi govorite dalje, da bi bila največja krivica, da bi se uradnikom zboljšale plače, če pa se obrtnikom, kmetovalcem ne da polajšav. Ali uprav Vi bi se lahko domislili, da je minister Steinbach obljubil prihodnje leto davčno reformo, ki bode zdatno olajšala tudi obrtnikom bremena in pravično odmerila kmetov davek. Mi jim vse to od srca privoščimo, a dobrohotnosti tudi za-se zahtevamo. Da bi nam dala vlada vsaj upanje, in povedala kedaj misli na preosnovo, bili bi potolaženi. Naših težej si pa ne damo ovirati po naših lastnih poslancih. Mi sicer poznamo gospoda Kluna; njegov upliv se kaže v negativnem, tu se oglasi, a kedar je treba kaj dobrega, tedaj ga nikjer ni. On in njegova stranka rada udarita po našem uradniškem stanu, kateri je le takrat vse časti vreden, ko je treba voliti klerikalne kandidate. Tič se pozna po petji, a klerikalni gospodje menjavajo petje po času, kakor se jim zdi. Zato pa, kedar bodo volilni agentje klerikalne gospode hodili k vam, gospodje uradniki, tedaj jim povejte, da jih tudi Vi ne poznate!

„Nižji uradnik v imenu drugih“.

Iz Hrško-bistriškega okraja dne 9. decembra. [Izv. dop.] Na povabilo tukajšnjega gosp. notarja zbralo se nas je dne 31. oktobra petnajstoroica v čitalnici v Bistrici, da se dogovorimo zaradi ustanovitve „družbe strelcev“. Precej isti večer sestavili smo pravila in volili odbor. Načelnikom bil je izvoljen jednoglasno tukajšnji občevalnik g. c. kr. notar Rahne, namestnik načelnika je g. dr. Kladva, blagajnik g. R. Valenčič, odbornika pa gg. sodnik Štrucelj, in Ivan Ev. Tomšič. Streljanje z navadno sobno puško imamo po jednokrat na teden, v igralni sobi gospe Jelovškove. Streljamo vsakokrat za dva dobitka. Živel mladostno društvo!

Še ta mesec imeli bomo tudi občni zbor tukajšnje „čitalnice“, in volitev novega predsednika in novega odbora.

Volimo može, ki se bodo trudili, da se predrami zdaj nekoliko zaspana čitalnica, da pristopi še kaj novih udov, katerih dosedaj še žali Bog mnogo ne najdemo zapisanih v čitalničnih knjigah. Bistriško-Trnovska čitalnica morala bi biti jedna prvih na Notranjskem, ker ravno v temu okraju je mnogo inteligencije, katera ima sredstva, da podpira čitalnico. Glavna stvar je pa tudi, da se čitalnica premesti iz sedanjega prostora namreč iz gostilne, ker v gostilni vsak lahko čita čitalnične liste, dasiravno ni ud, in mu ni treba plačevati mesečnine za časnike.

Nadejam se, da te moje vrstice ne ostanejo glas upijočega v puščavi, da se pokažemo, da smo Notranjci v vsakemu oziru napredni ter da zbudimo tudi našo čitalnico iz sedanjega spanja.

Domače stvari.

— (Najvišja zahvala.) Kranjskemu deželnemu odboru, mestnemu zastopu Ljubljanskemu in trgovinski in obrtnijski zbornici kranjski, ki so po c. kr. deželnem predsedstvu izrazili svoje sožaljenje ob priliki tužnega dogodka v cesarski obitelji, izrekel je presvetli cesar svojo najvišjo zahvalo za toplo sočutje.

— (Potrjen sklep deželnega zbora.) Sklep deželnega zbora kranjskega, s katerim se je prodalo „igrišče“ v Ljubljani, dobil je Najvišje potrjenje.

— (Imenovanje.) Voditelj šole za lesno obrt v Kočevji g. Jožef Knabel imenovan je definitivnim učiteljem v X. činovnem razredu na Ljubljanski c. kr. strokovni šoli za lesno obrt.

— (V včerajšnji seji trgovske in obrtniške zbornice) sklenilo se je: podpirati prošnjo za predruženje tiskovnega zakona o davščinah; priporočati v potrjenje pravila zadruge sedlarjev, jermenarjev v Ljubljani in zadruge slaščičarjev in voščeninarjev v Ljubljani. Ustanove po 25 gl. podelile so se naslednjim onemoglim obrtnikom: Simonu Jalenu iz Radovljice, Jožefu Maderju in Novega mesta, Antonu Pušu iz Petrušne vasi, Lorencu Hladniku od sv. Križa pri Tržiči, Leopoldu Karčniku iz Idrije, Jožefu Marcu iz Slapa, Ferdinandu Burgerju iz Ljubljane, Frančišku Watzlu iz Ljubljane.

— (Razdelitev obleke.) Odbor gospéj vabi vse dobrotnike in prijatelje šolske mladine k razdelitvi popolne obleke, katera se bode v nedeljo ob 11. uri dopoldne vršila v dvorani Ljubljanske čitalnice. Obdarili se bodo ubogi učenci in učenke tukajšnjih ljudskih šol.

— (Družbi sv. Cirila in Metoda) je poslal gospod Slavoj Jenko iz Podgrada v Istri 14 gl. kot „Ciril Metodijski dar“ tamošnjih rodoljubov. Iskreno se zahvaljujoo želimo, da bi bili Slovenci vedno prepričani resnice gasla, s kojim spremlja vrlj narodnjak svojo pošiljatev, namreč: „Slogom rastu male stvari; a nesloga sve pokvari.“ Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

— (Tedenski izkaz o zdravstvenem stanju mestne občine Ljubljanske) od 29. novembra do 5. decembra kaže, da je bilo novorojencev 11 (= 18,6%), umrljib 19 (= 32,2%), mej posledajimi 1 za vratice (davico), 2 za jetiko, 16 za različnimi boleznimi. Mej umrljimi bilo je 5 tujcev (= 26,8%), 9 iz zavodov (= 47,3%). Za infekcijskimi boleznimi so oboleli za ošpicami 24, za vratico 1.

— (Pasijonska igra.) Sinoči bila je v veliki dvorani „Tonhalle“ prva predstava „Spravne žrtve na gori Golgata“, katero je priredila starobavarska družba g. Allescha. Prva predstava te igre uspela je jako dobro, kajti vsi prizori prirejani so lepo in skrbno po slavni uzorih, vse se vrši precizno in gladko. Takisto nam je pohvaliti ubrano petje in lepe kostume. Ker spoštuje mimo tega tuja ta družba narodno ravnopravnost, priporočamo obiskovanje teh predstav vsakomur, kdor se zanima za igre te vrste.

— (Cirkus Sidoli.) Vdova Teodorja Sidolija, čegar cirkus je bil na najboljem glasu, naznanja, da bode v kratkem dospela s svojo družbo v Ljubljano in pričela predstave v jahalnici ob Tržaški cesti.

— (Čitalnica v Spodnji Šiški) ima dne 26. t. m. („Sv. Štefana“ dan) ob 3. uri popoldne svoj redni občni zbor z običajnim vspeodom. V. Vodnikovo besedo priredi Šišenska čitalnica na „Svečnico“, dne 2. februarja bodočega leta.

— (Sijajni koncert) priredé v nedeljo, dne 13. t. m. v narodni čitalnici v Kamniku. Gg. učitelja „Glasbene Matice“, koncertni mojster H. Baudis, virtuoz na klavirji K. Hoffmeister in operni pevec F. Bučar iz Ljubljane. Program: 1. Mozart: Variacije za klavir in gosli, gg. K. Hoffmeister in H. Baudis. 2. Meyerbeer: Romanca iz opere „Hugenotti“, g. F. Bučar. 3. Smetana: a) Polka, b) Furiant, g. K. Hoffmeister. 4. J. Svendsen: a) Romanca, A. Zarzycki; b) Mazurka, g. H. Baudis. 5. Vilhar: Pesmi, g. F. Bučar. 6. Smetana: Duetto, „Z domoviny“ za klavir in gosli, gg. K. Hoffmeister in H. Baudis. Začetek ob polu 8. uri. Ustoppina za osebo 40 kr., za rodbino 3 oseb 1 gl.

— („Slovensko bralno društvo v Kranji“) priredi veselico v nedeljo dne 13. grudnia 1891 l. v društvenih prostorih. Vspored: I. Petje

1. A. Hajdrih: „Na boj“, moški zbor. 2. F. Z. Koželjsky: „Ločitev“, četverospiev. 3. A. Nedved: „Zvezdi“, moški zbor z bariton-solo. II. Gledališka igra: „Županova Micka“. Vesoligra s petjem v dveh dejanjih. III. Prosta zabava. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustoppina udom 20 kr., neudom 50 kr. Čisti dohodek namenjen je za popravo gledališkega odra in za druge dramatične potrebščine, vsled česar se preplačila hvaležno vsprejemajo. K mnogobrojni udeležbi vabi najljubnejše odbor.

— (Zgorela je) pri sv. Duhu pri Loki petdesetletna kmetica Reza Tušek v leseni kajži posestnika Petra Porente. Ker je bila vsa hiša že v plamenu, ni se mogla več rešiti skozi vrata. Hotela je bežati skozi okno, ki je pa bilo premajhno, kakor so navadno po deželi, posebno pri lesenih bajtah. Tudi njen sin, ki je prihitel na pomoč, ni je mogel več rešiti in našla je smrt v plamenu.

— (Z Notranjskega) se nam piše: Čestokrat čuje se po deželi pritožeb, da manka svetilnic, ki bi imele svetiti človeku, idočemu v temni noči po cesti. Sicer ne bodem in tudi ne morem trditi, da jih nikjer ni, toda dovolite mi, naj popišem glede pomankanja svetilnic nastopni slučaj, ki se je nedavno prigodil v neki vasi. Neki popotnik, idoč po mostu, oddaljenem le nekaj minut od vasi, in jedva do srede njega prišedši, spodtakne se ob kanton ter pade v 4 metre globoki jarek, kjer bi bil ležal do drugega dne, da ni klical na pomoč. Blizu mosta staujuoč ljudje, čuvši ta klic, prihiteli so k njemu ter vsaga pobitega odpeljali v najbližjo hišo, kjer so ga — k sreči še, da ni bil težko poškodovan — imeli čez noč ter mu pohabljene ude uredili. Čudno baš ni, da se je to pripetilo, kajti če bi bila pot razsvetljena, videl bi kod hoditi in ne bilo bi tega. Ker pa svetilnice in tudi zida ob straneh mosta sploh ni, je čudno, da se še kaka večja nesreča ne zgodi. — Govorilo se je pred nekoliko leti pač o napravi svetilnice na omenjenem mostu, toda stvar je že — davno pozabljena. —lo.—

— (Nova brzozjavna postaja.) V Miljah pri Trstu odprla se je včeraj dne 10. decembra nova s pošto združena brzozjavna postaja z omejeno dnevno službo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Rim 10. decembra. V zbornici izjavil je Rudini, da je vzel na znanje izraz prijaznosti, ki ga je izjavil predsednik Zjedinjenih držav v svojem poročilu ter da se nadeja, da bode stvar skoro rešena.

Pariz 10. decembra. Senat sklenil, da se govor ministerskega predsednika, ki ga je govoril v senatu, kakor tudi sklep senatov razglasi po vseh občinah francoskih s posebnimi naznanili, ki se prilepijo na javnih prostorih.

London 10. decembra. Neki angleški konsorcij prevzel je zgradbo železniške proge Solun-Dedeagač.

Rio Janeiro 10. decembra. Včeraj bil boj pri Camposu. Več mrtvih in ranjenih.

Belgrad 11. decembra. Ker je Pašič predlagal, da se zniža vojni budget, demisijoniral je vojni minister in drugi njegovo nasprotno stališče podpirajoči ministri. Regentstvo ni vsprejelo demisije, ter jo hoče predložiti skupščini.

Razne vesti.

* (Kanonik kot defraudant.) Iz Genta se poroča, da je pobegnil kanonik Verhaas, oskrbnik Geutske škofijske blagajnice. Cerkvnenega premoženja manka dva milijona frankov.

* (Zgorela tovarna.) V Lodzu na ruskem Poljskem zgorela je velika Lissauerjeva predilnica. Osem mehaničnih statev zgorelo je tudi. Škoda je jako velika.

* (Usmrtenje z elektriciteto.) V Singinski jetnišnici v Novem Jorku usmrtili so v ponedeljek morilca svoje žene, Poppya, z elektriciteto. O usmrtenju se ni izvedelo ničesar v javnosti.

* (Vihar.) Iz Fecampa se javlja, da so vsled hudega viharja v kanalu La Manche bile v največji nevarnosti štiri ribiške ladje z več nego sto mož. Čoln, na katerem je bilo 24 mož, se je potopil in so vsi našli smrt v razburkanih valovih.

* (Američanska reklama.) Nedavno bile so v Novem Jorku hiše pokrite z velikimi plakati, na katerih se je že od daleč čitalo: „Predsednik mrtev, ubit“ — ko so pa pristopili bližje, čitali so mej temi besedami še: „Predsednik bi že davno mrtev bil, poginul od mraza, da ne nosi že dve leti flanela Julija V. Djoneta, Skver Nro. 3.

